

Dilemma

Dilemma

Marijke Maes

Uitgeverij: Brave New Books

Foto omslag: Nile via Pixabay

ISBN: 9789464189865

Copyright: © Marijke Maes

www.marijkemaes.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of kenbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Canada

Toronto, winter 2018.

“ Focus lieve Theresa... “ zei Hope “ Ik weet dat het erg koud is maar als deze sessie klaar is kunnen we eindelijk weer naar huis. “

“ Het spijt me maar ik heb het erg koud...ik doe mijn best maar ik heb het echt moeilijk om me te concentreren. “ zei Theresa, het bloedmooie fotomodel.

“ Dat begrijp ik... “ zei Hope “ Maar het vraagt enkel nog een kleine inspanning...lach naar die camera, toon het publiek hoe warm die jas is en hoe gelukkig die jas je maakt zodat iedereen zich aangetrokken voelt om mijn jas te kopen. “

Theresa lachte.

“ Goed...ik zal nog een extra inspanning doen... “ zei ze.

Hope ging terug naast Robert staan, de fotograaf.

“ Komaan...geef me je mooiste glimlach schoonheid, toon maar eens hoe mooi jij bent... “ zei Robert “ Flirt met de camera Theresa...jij kan dat. “

Theresa schonk haar mooiste glimlach en nam verschillende poses aan.

Ze deed haar uiterste best om Hope tevreden te stellen.

“ Goed zo! “ riep Hope enthousiast toen de fotograaf tientallen foto’s genomen had “ Je hebt het begrepen...je staat er prachtig op Theresa, ik ben er zeker van dat mijn jas goed zal verkopen nu. “

Theresa trok de warme winterjas die Hope ontworpen had uit en ruilde deze in voor haar eigen jas.

“ Het zit erop... “ zei Robert “ Ik ben blij dat ik weer huiswaarts kan keren. “

“ Ik ook... “ zei Hope “ We hebben veel werk gehad en de kou getrotseerd maar ik ben er zeker van dat het een mooi resultaat zal opleveren, bedankt Robert en dank je wel Theresa... “

Theresa glimlachte.

“ Wij gaan nu vertrekken... “ zei Robert “ Dan zien we je morgen wel in Cleveland. “

“ Dat is goed...ik ga nog even terug naar het hotel...een deel van mijn bagage staat daar nog. “ zei Hope.

Robert en Theresa vertrokken huiswaarts terwijl Hope nog even naar het hotel reed.

Twee weken geleden waren Hope, Robert en Theresa naar hier gekomen om een fotoreportage te maken in de sneeuw.

Hope had net haar nieuwe wintercollectie ontworpen. De naaisters waren daarna aan de slag gegaan met haar ontwerpen zodat de collectie klaar was voor verkoop. Om promotiefoto’s te maken waren ze naar Toronto

gekomen, een plaats die er nu erg winters uitzag omdat het bedolven lag onder een dikke laag sneeuw.

Het was een helse rit geweest hierheen en ter plaatse hadden ze soms ondragelijke koude getrotseerd maar het was het allemaal waard geweest.

Ze wist zeker dat ook deze keer haar wintercollectie een succes zou worden.

Hope Maplewood was een naam die in de Verenigde Staten steeds bekender werd en daar was ze best trots op. Toen ze bij het hotel aangekomen was haalde ze vlug haar bagage op en begon ze aan een autorit die ongeveer zes uur zou duren.

Ze vreesde echter dat de rit iets langer zou duren want het was opnieuw beginnen sneeuwen.

Wat verlangde ze ernaar om weer thuis te zijn.

Alhoewel het denken aan thuis haar niet meer zo een goed gevoel gaf als vroeger.

Voor ze naar Canada vertrok had ze een fikse ruzie gehad met haar vriend Jason waar ze al drie jaar mee samenwoonde.

Ze was erachter gekomen dat Jason haar bedrogen had met haar beste vriendin Ava.

Ava, een knappe blondine was haar beste maatje geweest sinds de middelbare school maar nu ze dit bedrog ontdekt had wilde Hope niets meer met haar te maken hebben.

Het was geen éénmalig voorval geweest maar het was al een tijdje aan de gang, ze begreep niet hoe de twee mensen waar zij het meeste van hield haar dit hadden kunnen aandoen.

Hope had geen idee hoe het nu verder moest tussen haar en Jason.

Ze wist niet of ze hem ooit nog kon vergeven.

Hope was erg in gedachten verzonken maar schrok toen haar auto plots schokkende bewegingen maakte en daarna abrupt stopte.

Uit de motorkap kwam een grijze rookpluim.

“ Dat meen je niet! “ zei Hope gefrustreerd, ze sloeg met haar hand op het stuur.

Ze stapte uit en zag dat er rond haar niet veel meer te zien was dan sneeuw en dennenbomen.

Bovendien sneeuwde het zo hard dat het zicht erg beperkt was.

Ze tastte in haar jaszak of ze haar telefoon kon vinden.

Maar ze voelde niets.

Vlug keek ze in haar tas maar ook hier kon ze haar telefoon niet vinden.

Hoe kon dit?

Ze had haar telefoon gisteren nog toen Jason haar had proberen op te bellen.

Waarschijnlijk had ze de telefoon verloren toen ze de foto's hadden gemaakt of misschien was ze hem vergeten in het hotel.

Hope sloot haar ogen en zuchtte.

Hoe zou ze hier nu ooit wegkomen?

Ze kon alleen maar hopen dat er gauw een auto zou langskomen.

Hope had geen idee waar ze was.

Iets verderop zag ze een bord staan maar ze kon niet zien

wat erop stond omdat het bord volledig met sneeuw bedekt was.

Ze liep naar het bord en veegde de sneeuw weg met haar handen.

“ Welkom in Oakville. “ las ze.

Toen Hope terug naar de auto liep schrok ze plots op van felle koplampen die haar richting uitkwamen.

Ze wilde net beginnen zwaaien toen ze zag dat de auto plots stopte.

Omdat de koplampen zo fel in haar ogen schenen was het onmogelijk om te zien wie er in de auto zat.

Tot ze plots het silhouet van een man zag die uit zijn auto stapte.

Onverwachte hulp

Hope liep terug naar haar auto, ze kon nog steeds niet zien wie er gestopt was.

Toen ze terug bij haar auto kwam zag ze dat er een knappe, lange man met bruin kort haar bij haar auto stond.

Hij glimlachte naar haar.

“ Heb je autopech? “ vroeg hij.

“ Ja...spijtig genoeg wel... “ zei Hope “ Ik was aan het rijden en plots maakte mijn auto schokkende bewegingen net voordat hij helemaal tot stilstand kwam, er kwam ook een grijze rookpluim van onder de motorkap. “

“ Dat klinkt niet goed... “ zei de man “ Mag ik even onder de motorkap kijken? “

“ Zeker... “ zei Hope terwijl ze de motorkap ontgrendelde.

De man opende de motorkap en keek met het lampje van zijn telefoon naar de motor en alle andere onderdelen.

“ Ik vrees dat er iets aan de hand is met de motor... “ zei de man.

“ Met de motor? “ zuchtte Hope “ Dat klinkt niet goed... “

“ Ik denk dat je best een garagist kunt opbellen... “ zei de man “ Naar welke garage ga jij met je auto? “

“ Ik woon in Ohio...ik verbleef in Toronto de afgelopen 14 dagen om een fotoreportage te maken. “ zei Hope “ Ik heb trouwens ook mijn telefoon verloren, ik weet niet waar hij is...pfff wat een puinhoop... “

“ Oei...dat is inderdaad een moeilijke situatie... “ zei de man “ Weet je wat? Ik bel even mijn garagist op...hij kan je vast beter vertellen wat er met je auto scheelt dan ik. “

“ Dat zou vriendelijk zijn...dank je... “ zei Hope.

De man nam zijn telefoon en belde de garagist op.

“ De garagist komt zo met de takelwagen... “ zei de man toen hij het gesprek beëindigd had.

“ Dank je wel voor je hulp... “ zei Hope.

“ Ik ben Logan trouwens... “ zei hij.

“ Mijn naam is Hope... “ zei ze.

“ Mooie naam, wel toepasselijk in deze situatie...je mag nooit de hoop verliezen... “ glimlachte Logan.

“ Dat gebeurt zelden maar nu was ik toch even in paniek...gelukkig ben jij gestopt om me te helpen... “ zei Hope.

Logan glimlachte.

Het duurde niet lang voordat de garagist er was.

Met een trekhaak trok hij haar auto omhoog tot hij volledig op de takelwagen stond.

“ Stap maar in mijn auto... “ zei Logan “ Ik breng je wel naar de garage. “

Hope stapte in de auto en samen reden ze naar garage *Johnson*.

De garagist tilde met de trekhaak de auto van de takelwagen zodat hij terug op de grond stond. Hij nam meteen een kijkje onder de motorkap.

“ Ik vrees dat het er niet goed uitziet... “ zei de garagist
“ Ik denk dat er iets scheelt met de motor, ik heb geen reservestukken van jouw type auto...deze zullen besteld moeten worden en met dit weer vrees ik dat dit een tijdje zal duren... “

“ Hoelang denk je Carter? “ vroeg Logan.

“ In normale omstandigheden ongeveer een week maar met dit weer kan het gemakkelijk twee weken duren. “
zei Carter.

“ Wat? Twee weken? “ vroeg Hope paniekerig “ Ik moet naar Ohio...ze verwachten mij daar! “

“ Ik vrees dat er niets anders op zit dan geduldig te wachten... “ zei Carter “ Ik zal mijn uiterste best doen, beloofd. “

Hope knikte.

Dit was een situatie die ze niet onder controle had.